

бодливата тел между двете линии на окопите. Нов чудесен еплог. Нервните опити на Джоуи да се освободи от неочаквания капан. И всичко това пред очите на двете вражески страни. Конят, който се бори за свободата си, буди симпатия и у двете страни. И едните, и другите желаят освобождението му. Англичаните и немците заедно прерязват бодливата тел. Това е малко съзлив триумф на хуманизма, но не бива да се самозалъгаме, че ще е окончателен триумф. Джоуи е ранен и вече е незгоден за военна служба. Издават му смъртна присъда. Конят в своето небедение чака неподвижно екзекуцията си. Но дори сред екзекуторите няма съгласие. Изтръгват оръжието от ръцете на „палача“. В края на краищата победната атака на англичаните позволява на нашия герой да се върне при своите, а Тег, който се появява като *deus ex machina*, поема грижата за своя приятел.

Тази развръзка е малко сантиментална, но сякаш очаквана от зрителите. Благородните и невинните трябва да имат шанс да преживеят бурята на войната и настъпващия след нея щастлив живот. Публиката е щастлива, аплодира актьорите и аниматорите с голям ентузиазъм. Голям триумф на театъра.

Това не бе чисто куклен театър, но бе един от начините да се осъществи кукленост. Знаем, че куклата, фигурата или който и да било друг пластичен образ има силата да говори от свое име. И все пак нищо не може да замени изумлението, когато *животът* покаже съществуването си в някое изкуствено подобие на себе си. ■

¹ Плато в Южна Африка.

„Teatr Lalek“, бр. 2-3 (100-101)/2010

Превод от английски Георги Желязков

In memoriam

Петър Евангелатов

(1926-2010)

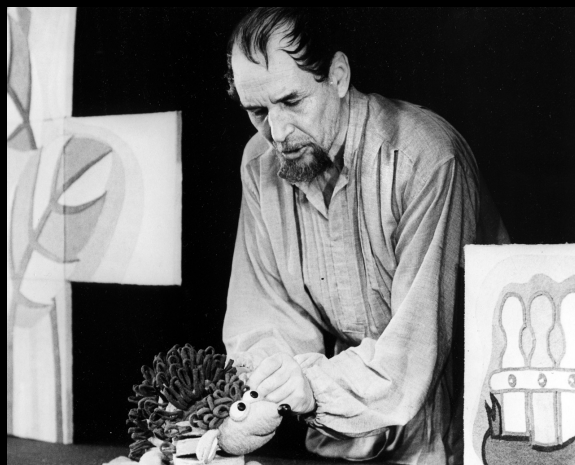
На 13.12.2010 г. почина големият актьор-кукленик Петър Костов Евангелатов.

Той е роден през 1926 г. в София. Завършва средното си образование в Първа мъжка гимназия. Още тогава проличават артистичните му умения и заложби. Опитът да продължи образованието си, кандидатствайки право в университета, е провален от местната ОФ-организация.

Жаждата му да се занимава професионално с изкуство и да развива своите заложби го кара да започне уроци по пеене за кандидатстване в Музикалния театър. По идея на големия си брат (музикант и юрист) през 1952 г. се явява на конкурс за стажант-актьор в Софийския куклен театър. „Влюбих се в куклата и тя в мен“ – обичаше да казва Петър Евангелатов. И тази взаимна любов не свършва с пенсионирането му през 1990 г.

Много са постановките на Столичния куклен театър, в които участва. Във всяка от тях той винаги търси най-пълното възпъщение, синхрон, хармония между движенията на куклата, гласа и музиката. Участва в най-успешните спектакли на театъра като: „Часовникарят“, „Съкровището на Силвестър“, „Пинокио“, „Петя и вълкът“, „Заешко училище“, „Крали Марко“, „Алената царица“, „Копче за сън“, „Пук“, „Дамята“. В тях, и в много други, той успя да разгърне творческите си възможности и да изгради незабравими образи.

Успоредно с това има многобройни участия в киното. Уменията, натрупани в театъра, му

помагат успешно, високопрофесионално да дублира игрални и анимационни филми (анимациите на Уолт Дисни – многосериийните филми за Мечока Балу, чичо Скруч и други).

Освен тези ангажменти с голяма отговорност и любов правеше записи в т.нар. Говоряща библиотека на Съюза на слепите, където започва работа през 1964 г. и до 2006 г. прави записи на книги, учебници, периодични издания (над 1 100 заглавия).

Беше всеотдаен и влюбен в работата си. Успяваше да прониква в дълбоката същност на нещата и да им придава онази пълнота и искреност, която прави ставащото на сцената красиво, изпълнено с някакъв по-висш смисъл.

Поклон пред паметта му.